

Josef Guggenmos

Kdo se šklebí naposled, ten se šklebí nejlépe

Přeložil Z. K. Slabý

Účinkují:

Fred a Ali, dva přátelé, povoláním gangsteři

Dva policisté

Natěrač

Natěrač odívá lavici v parku do nového lesku. Dokončuje své dílo třemi pevnými tahy a potom couvne se štetcem a kyblíkem s barvou. Na odchodu se obrátí k divákům a varuje je před nebezpečnou lavicí: Pozor, čerstvě natřeno!!

Fred a Ali na útěku. Ali vleče kufr. Fred nese noviny, což není zdaleka tak těžké.

Fred se pátravě ohlíží: Mám dojem... Mám dojem, že můžeme ubrat plyn. Jestli mě nešálí zrak, tak jsme se těch ocásků zbavili.

Ali: No konečně! Tak se nám to zase povedlo! – Frede, co říkáš? Nemohl bys ten kufr na chvíli...

Fred: Ali, jak často ti to mám vysvětlovat: Já jsem hlava bandy. A hlava má na práci jiné věci než nosit kufr.

Ali: Ty jsi hlava a já jsem celý zbytek bandy. – Hlavo, dej si říct: mám vytahané ruce, zchromlé nohy, už sotva škobrtám... – Koukni! Lavička! Samo nebe nám ji poslalo!

Fred: Přestávka povolena. Oba vyčerpaně klesnou na lavici.

Ali: To je pohoda!

Fred poklepe svému příteli na rameno: No tak vidíš, zase jsme to dokázali!

Ali s požitkem: Po vykonané práci nejlépe chutná... zamyslí se... odpočinek. Poslyš, Frede, nepřipadá ti ta lavice taky nějaká vlhká? Tak lepkavě vlhká...

Fred: Bratříčku, to je tím, jak jsme se zapotili. Potůčky potu nám stékají na záda a ještě o kousek níž. – Lavice za to nemůže. Lavice je v pořádku. Jen se podívej: je fungl nová! Jako kdyby ji sem postavili schválně pro nás. Haha!

Ali: Ach, je to tu pohodlné! – Jenom kdyby ti lidé tamhle, ukazuje na diváky, sem všichni tak nečuměli.

Fred: Jen je nech čumět, hlavy skopové!

Ali: Ale všichni se tak šklebí.

Fred: Nech je, ať se šklebí. Kdo se šklebí naposled, ten se šklebí nejlépe. Dneska večer, až si rozdělíme peníze, tak se budeme šklebit my. Kdyby věděli, co máme ve svém kufru! Všichni by pukli závistí. Oni si myslí, ha, ha, ha, ti utřinosové si myslí, že jsme podomní obchodníci a že máme v kufru vzorky pánských ponožek a šněrovaček! Ha, ha, ha, ha, ha! Plácá se potěšeně do stehů.

Ali: Ha, ha, ha! A ve skutečnosti ho máme nacpaný pětistovkami. Ha, ha, ha! Ha, ha, ha, ha, ha! Hladí milý kufr. Jenom by mě zajímalo, co by si teď počali na lavici se svými prázdnými peněženkami.

Fred: Myslím, že mají v portmonkách tak sotva na chleba se sýrem. Jestli si vůbec takový luxus můžou dovolit.

Ali: Jo! To byla kořist! Pohádková! Bankovní loupež století! – Ty, dneska večer máme před sebou ještě pernou práci. Až budeme počítat. Mne bolí prsty ještě od včerejška, a to jsme neměli ani z polovičky tolik.

Fred: Ali, v hlavě bandy už to zase šrotuje. Racionalizace! Mám návrh: Dneska večer si uděláme ještě malou procházku do řeznictví U vola, tam ukradneme váhu na maso. Pak budeme vážit naše tisíce: Mně kilo, tobě kilo, mně kilo, tobě kilo...

Ali: To je báječný nápad! – Ale koukni – pokyne hlavou k publiku – ti opičáci na nás pořád čuší!

Fred: Ztracení zevlouni! – To jsou ti věční čumilové! Už mi jdou samotnému na nervy. – No, jen počkejte! Počkejte! Na vás lehce vyzrajeme! Rozevře noviny, které má s sebou, a drží je před sebou a před svým společníkem.

Ali: Výborně! – Ale poslyš! Kde jsi vlastně vzal ty noviny?

Fred: Cestou jsem je v plném trysku vytrhl jednomu kamelotovi. Anis to nezpozoroval, co? – Musíme si přece přečíst, co o nás píšou. O tom včerejším přepadení spořitelny. A vůbec: co by si bez nás ti od novin počali! Za to přece máme nárok na jeden výtisk zdarma, ne? – Ale ta banka dneska: bratříčku, to byla třída! No, ta včerejší spořitelna, jak všechno běželo jako na drátkách – to byl taky parádní kousek!

Ali: Tady je to. Zpravodajství z města a kraje. Tady to musí být.

Fred: Městská knihovna otevřena. Honem to spočítám – osm rádek. O nás bude určitě deset. Co myslíš?

Ali: To nejmíň! – Výroční schůze přátel akvárií. – Pětina utrhla roh domu. – Pokrývač spadl do záhonu salátu, zabořil se až po bradu, ale nezranil se. – A kde jsme my??

Fred: To je neuvěřitelné! – Tady, podívej se! Zlodějka přistižena v samoobsluze! To už teda nic neříkám. Zlodějka v krámě, která si strčila flašku vaječného koňaku za blůzu, a oni jí věnujou takovou pozornost! Břídilce, která se nechá dopadnout, úplně nule! A co my? O nás tu není ani slabika!

Ali: Jsem znechucen! Znechucen! Frede, musíme něco udělat. Napíšeme těm hochům od tisku čtenářský dopis! Ale takový, až jim oči vypadnou z důlků a zakutálí se pod psací stůl!

Fred: Vůbec tomu nerozumím. Není to někde jinde...? – Skutečně! Tady! Mne trefí šlak! Co si to dovolují? „Zklamání z vystoupení dvou unavených umělců.“

Ali: Unavení umělci... – Pánové, to byla solidní prácička! To bylo dílo znalců! Virtuózů! Jen si dejte říct! Jestli nepoznáte lví spár na takové mistrovské loupeži, tak to zabalte!

Fred: „Chrap...“ – Pořád lepší! – „Chraplavý tenor!“ To jsou mi požadavky! Jakkpak jsem to měl zašveholit? Vysokým hlasem: Jste přepadení, nekoukejte se jak sůvy z nudlí, peníze senm, ale honem, jinak spustí tahle bouchačka! – Dneska v noci se těm pisálkům vloupáme do redakce a ukradneme jim všechny tužky. To myslím vážně!

Ali: Ty, tady je něco o Beethovenovi. To je komické...

Fred: Beethoven? Neznám. Ten asi nebude z naší branže. Beethoven? Nikdy jsem o něm neslyšel.

Ali: Ale ne, to není vůbec o nás. Tady jde o něco úplně jiného. O večer písni nebo něco takového.

Fred: Hm. Nojo. Tak tedy vůbec nic. Kdyby nás strhali, nebylo by to zrovna příjemné. Ale prosím. Jenomže být úplně umlčen, to je hořké. – To je zlomyslnost! Ničemnost! – Zahodíme ten plátek! A pojďme domů!

Skládá noviny, už je chce zahodit přes rameno, když tu Ali něco objeví na přední straně.

Ali mu vezme noviny z ruky, rozloží je: Počkat! Co to je tady? „Odvážné přepadení...“

Fred: „Odvážné přepadení za bílého dne!“ To je vítězství! To je o nás! Na první straně! Dokonce nad vládním prohlášením spolkového kancléře! Článek jako hrom! „Bleskurychlé využití situace... – Nestydatí bandité... – Obrovská kořist...“

Ali: A to ještě všechno nic nebylo proti dnešku! – Bratříčku, co teprve budou psát zítra!

Fred: „Zmizeli, jako když se propadnou do země... Smělý pár gangsterů... Žraloci peněžních ústavů...“ S požitkem opakuje: Žraloci peněžních ústavů! To jsou noviny, co?! Pohádkové! To si zarámujeme!

Ali: Frede, jsme teď slavní?

Fred: Bratře, kdyby ses mě byl zeptal včera, odpověděl bych ti: Jsme na nejlepší cestě ke slávě. Ale dneska... dneska ti řeknu: Ali, jsme slavní! A zítra, až proletí světem jako střela zpráva o našem dnešním přepadení, můžeme prohlásit: Jsme mezinárodní špička! Jsme naprosto – dojatě ho objímá – nej... zpozoroval blížíci se policisty... Poldové! Jsou nám na stopě! Honem zmizme!

Fred a Ali se zoufale pokoušejí vstát z lavice, na kterou se pevně přilepili: Zpropadeně! Doprčic! To je sprost'áctví! Sabotáž!

Dva policisté sem připochodují rychlým stejným krokem, udělají půlobrat, zastaví se, přistoupí za oba gangstery a položí jim ruku na ramena: Pánové, vstaňte! Jste zatčeni!

Fred a Ali: Béeé!

Policisté uvažují, převedou prsty lavici, pochopí: Aha! Do očí jim padne kufr: Oho!!

První policista: Hm.

Druhý policista: Nojo.

První policista: V tom případě... Dává Alimu kuft, aby ho opěz držel.

Druhý policista: Dovolíte! Vezme Fredovi noviny a rozdělí se o ně se svým kolegou.

S novinami v ruce teď uchopí lavici, která ještě lepí, a stajným krokem odnášejí lumpy pryč.

Natěrač se rychle vrací s cedulí: Počkat, počkat!

Policisté postaví lavici.

Natěrač pověsí Fredovi a Alimu ceduli kolem krku. Je na ní napsáno velkým písmem:

ČERSTVĚ NATŘENO!!!

Fred a Ali jsou odnášeni a loučí se s diváky grimasou. .